

ע"פ 5221/13 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 5221/13

לפני: כבוד השופטת א' חיות
כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט א' שהם

המערער: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 17.6.2013, בתפ"ח 3524-08-12, שניתן על ידי כב' השופטים מ' פינקלשטיין - סג"נ; ל' ברודי; ר' אמיר

תאריך הישיבה: כ' באלול התשע"ד (15.9.2014)

בשם המערער: עו"ד אייל שמחוני

בשם המשיבה: עו"ד לינור בן אוליאל

בשם שירות המבחן: גב' ברכה וייס

פסק-דין

1. לפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, בתפ"ח 3524-08-12, אשר ניתן ביום 17.6.2013, על-ידי כב' השופטים מ' פינקלשטיין - סג"נ, ל' ברודי, ור' אמיר.
2. המערער הורשע, על יסוד הודאתו, בעבירה של מעשים מגונים בקטין בן משפחה (ריבוי מעשים), לפי סעיף 351(ב)(2) ביחד עם סעיף 348(ב) וסעיף 345(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).
3. בית משפט קמא גזר על המערער, בעקבות הרשעתו בדין, את העונשים הבאים: 6 שנות מאסר לריצוי בפועל, החל מיום מעצרו - 25.7.2012; 12 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור, בתוך 3 שנים ממועד שחרורו מהמאסר, עבירה לפי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין; כמו כן, חויב המערער בתשלום פיצויים למתלונן בשיעור של 50,000 ₪.

המערער אינו משלים עם עונש המאסר שנגזר עליו ומכאן הערעור.

עובדות כתב האישום שהוגש נגד המערער

4. כעולה מכתב האישום המתוקן, המערער נשוי לאחות אמו של הקטין ש.ע., יליד 1998 (להלן: המתלונן או הקטין). בתקופה הרלוונטית לכתב האישום התגורר המתלונן עם משפחתו ברחוב.....ברמלה. במהלך השנים 2010 ועד חודש אפריל 2012, במספר רב של פעמים ובתדירות של כשלושה ימים בשבוע, נהג המערער להגיע לרמלה בשעות הצהריים, עת סיים המתלונן את לימודיו בבית הספר. נטען בכתב האישום, כי המערער נהג להסיע את המתלונן ברכבו מביתו לפרדסים באזור באר יעקב, "שם היה מפשיט את הקטין לגמרי, מתפשט בעצמו מבגדיו, ומלטף את כל חלקי גופו של הקטין". זאת, חרף התנגדותו של המתלונן, אשר ביקש מהמערער כי יחדל ממעשיו. בהמשך, ביקש המערער מהמתלונן כי ישפשף את איבר מינו אשר היה במצב של זיקפה, והמתלונן שפשף את איבר מינו של המערער, עד אשר הוא בא על סיפוקו. לאחר מכן, ליקק המערער, נישק ושפשף את איבר מינו של המתלונן. עוד נטען בכתב האישום, כי בחלק מהמקרים, נהג המערער לשפשף את אצבעותיו בפי הטבעת של המתלונן, דבר שגרם לו לכאב. כאשר המתלונן ביקש מהמערער כי יחדל מלעשות זאת, ואף הדף את ידו של המערער מעמו, אמר לו המערער "אם תגיד להורים שלך, אני לא אדבר איתך, לא אקנה לך דברים". לאחר זאת, היה המערער מתלבש, מלביש את המתלונן ומסיע אותו לביתו. בדרך לבית, נהג המערער לקנות עבור המתלונן ממתקים ושתייה, תוך שהוא מזהירו "אם תגיד להורים שלך אני לא אביא לך ממתקים". לאחר הגיע המערער והמתלונן לבית, ובשעה שהמערער הבחין כי אם הקטין יצאה לעבודתה ואין איש אחר בבית, נהג המערער להפשיט שוב את המתלונן, התפשט בעצמו, נגע ושפשף את איבר מינו של המתלונן.

5. בכתב האישום מתואר אירוע ספציפי שהתרחש ביום 6.4.2012, כאשר המערער ואשתו התארחו בבית משפחת המתלונן, כדי לחגוג את ליל הסדר. נטען, כי המערער התיישב ליד המתלונן על ספה בסלון הבית. בהמשך, כיסה המערער את המתלונן בשמיכה "הכניס את ידו מתחת לבגדיו ותחתוניו של הקטין, ונגע באיבר מינו". המערער חדל ממעשיו רק לאחר שאשתו ראתה את הדבר וצעקה לעברו "מה אתה עושה". למחרת היום, כאשר המתלונן הגיע לביתו של המערער בראש העין, שעה שהשניים שהו לבדם בסלון הבית, התיישב המערער ליד המתלונן, כיסה אותו בשמיכה, הכניס את ידו מתחת לבגדיו של המתלונן ונגע באיבר מינו. אשת המערער אשר הבחינה במעשים, החלה לצעוק לעבר

המערער והרחיקה את המתלונן ממנו. בכתב האישום נטען, כי את המעשים המתוארים לעיל, ביצע המערער "לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים".

גזר דינו של בית משפט קמא

6. בפתח גזר דינו עמד בית משפט קמא על עיקרי האמור בתסקיר מבחן שהוגש בעניינו של המערער. מהתסקיר עולה כי המערער הוא כבן 59 שנים, נשוי ללא ילדים. למערער אין עבר פלילי קודם. המערער גדל במשפחה מרובת ילדים וקשת יום, אח אחד סובל מסכיזופרניה ואח אחר מכור לסמים ומנהל אורח חיים התמכרותי. המערער עצמו אובחן, כבר בגיל 7, כסובל מפיגור סביבתי, והוא הוצא מבית הוריו למסגרת חינוכית בפנימייה. הוא סיים שש שנות לימוד מבלי שהצליח ללמוד קרוא וכתוב. המערער שירת בצה"ל במשך שנה אחת ושחרר מהשירות. המערער מוכר לביטוח הלאומי כנכה בשיעור של 100% על רקע שכלי ונפשי, וכמו כן הוא מוכר לאגף לשירותים משפחתיים בראש העין מזה שנים רבות, על רקע מצוקה כלכלית ונפשית. בהתייחסו לעבירות, הודה המערער בביצוען, ואישר כי המשיך לפגוע במתלונן גם לאחר שהבין כי אשתו מודעת למעשים. המערער ניסה להשליך את האחריות למעשים על המתלונן עצמו וטען כי הבין שהדבר נעשה מרצונו ואף מיוזמתו של המתלונן. בנסיבות אלה, התרשם שירות המבחן כי למערער עמדות ותפיסות מעוותות. המעשים תוכננו על-ידי המערער והוא נקט בדרכי פעולה מניפולטיביות, פתיניות וכוחניות מול המתלונן. המערער נטה לטשטש ולצמצם את התנהגותו הבעייתית בכלל, ובנושא המיני בפרט. הוא התקשה להביע אמפתיה כלפי המתלונן ולבדוק את השלכות מעשיו. המערער שלל קיומה של סטייה מינית כלשהיא, אך הודה כי הוא חש עוררות מינית ביחס למתלונן. המערער ניסה לקשור את התנהגותו בפרשה לפגיעה מינית שחוה בילדותו. הגם שהמערער ביטא בושה על מעשיו והתנהגותו, שירות המבחן התרשם כי הוא מתקשה להבין את חומרת מעשיו, והוא ממוקד בעמדתו הקורבנית. המערער שלל נזקקות טיפולית ביחס לקושי כלשהו בחייו, אך ביטא צורך במעורבות טיפולית הנוגעת לטראומה המינית שחוה בילדותו. בתסקיר שירות המבחן מופיעה התייחסות לחוות דעת פסיכיאטרית שנערכה בעניינו של המערער, במהלך מעצרו בתיק זה. מחוות הדעת עולה כי המערער אושפז לתקופות קצרות בשנות ה-80, ועוד נמסר כי הוא איים או ביצע ניסיונות אובדניים, אך זאת, כנראה, מתוך רצונו לקדם את ענייניו. המערער לא אובחן כסובל ממחלת נפש, כאשר תפקודו הקוגניטיבי נמצא נמוך אך תקין. הוא אובחן כסובל מהפרעת אישיות אנטי סוציאלית, והחל ליטול טיפול תרופתי. לסיכום, שירות המבחן התרשם כי למערער משיכה מינית לקטינים ודחפים מיניים מוגברים, ואפשר כי המערער פיתח סטייה מינית שמתבטאת במשיכה מינית גם למתבגרים. קיים סיכון להישנות המעשים מצידו של המערער, ולנוכח עמדתו השוללת טיפול בתחום עבריינות המין, נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה טיפולית בעניינו של המערער. שירות המבחן המליץ להטיל על המערער ענישה קונקרטיה ומחשית, אשר ייתכן שיהיה בה כדי להוות גורם מרתיע עבורו, דבר שימחיש לו את חומרת מעשיו.

7. בהמשך, סקר בית משפט קמא את האמור בתסקיר קורבן העבירה שהוגש לעיונו. המתלונן שהוא כיום כבן 15, נפגע על-ידי המערער שהוא דודו, במשך תקופה של כשנתיים. במהלך השנים בהם נפגע המתלונן, ובמיוחד בשנה האחרונה, היה המתלונן במצב נפשי קשה. הוא נעדר מבית הספר, חשש להישאר לבדו וסבל מכאבי בטן. לאחר בדיקות שנערכו למתלונן, עלה חשד מצד הגורמים המטפלים וצוות בית הספר כי המתלונן עבר פגיעה מינית. בחודש אפריל 2012, הועבר המתלונן למרכז ההגנה "בית לין", אך לא סיפר כי המערער פגע בו. זמן מה לפני חשיפת הפרשה, חלה התדרדרות במצבו הנפשי של המתלונן. התנהגותו העידה כי הוא זועק לעזרה, הוא שקע בעייפות, לא אכל, סבל מכאבי בטן, חשש ממקלחת ומכניסה לשירותים, וביקש לשקוע בשינה ושלא להתעורר. אמו, צוות בית הספר, ורופאים שבדקו אותו חשדו כי הוא נפגע בצורה קשה, אך המתלונן הכחיש זאת, והמערער המשיך במעשיו. באחד הימים, כאשר אמו של המתלונן אמרה לו כי תיקח אותו לבדיקות בבית חולים, החל המתלונן לבכות וסיפר לאביו כי המערער פוגע בו מינית.

כשנה לאחר חשיפת הפגיעה, המתלונן עדיין מבוהל ומפוחד. מצבו הנפשי קשה, והוא החל בטיפול פסיכולוגי, אותו הפסיק עקב החשש העצום שלו מפני המערער. נאמר בתסקיר כי מדובר בחשש "משתק", המקשה על המתלונן לשתף אחרים בפגיעה שחוהה. לאחרונה הביע המתלונן את נכונותו לחזור לטיפול נפשי. יצוין, כי עד היום סובל הקטין מכאבי בטן ומתופעות של גמגום ומצמוץ בעיניו ועודנו חושש מהמערער, אך לדבריו כיום "הוא כבר מסוגל לצחוק ולשמוח לפעמים". הפגיעה במתלונן פגעה במשפחה וטלטלה אותה. לאור מצבו של בנה, חדלה האם לעבוד, והאב דיווח על מצבו הנפשי הקשה לאחר שנחשף לפגיעה בבנו. אָחיו של המתלונן הגיבו על הפגיעה באחיהם בכעס רב. מאז החל משפטו של המערער, דיווח המתלונן כי חל שיפור קל במצבו, הוא הביע את רצונו שההליך יסתיים וכי המערער ישהה מאחורי סורג וברח "עד יום מותו". נאמר בתסקיר כי עם סיום ההליך המשפטי, והטלת עונש כבד על המערער בצד חיובו בפיצויים למתלונן ומשפחתו, וכן יצירת נתק בין המתלונן למערער, יתאפשר למתלונן "להתחיל לרכוש אמון, בטחון ורגיעה", והוא יוכל לפנות את כוחותיו להמשך הטיפול הנפשי, לו הוא זקוק.

8. בהתייחסו לנסיבות ביצוע העבירה, ציין בית משפט קמא כי בין המערער לבין משפחת המתלונן "שררו יחסי אמון מיוחדים", והמערער הפר אמון זה ברגל גסה. גם לאחר שהמערער נחשד בפגיעה המינית במתלונן, הוא לא חדל ממעשיו וגרם למתלונן נזקים קשים בכל מישורי חייו. המעשים נפסקו לאחר תקופה של כשנתיים, כאשר המתלונן שהיה משותק מפחד, אזר אומץ וחשף את המעשים בפני אביו. בית משפט קמא ציין בנוסף, כי מעשיו של המערער לוו מצד אחד בדברי פיתוי כלפי המתלונן, ומהצד האחר בהשמעת איומים, לבל יספר המתלונן לבני משפחתו על המתרחש. המתלונן עצמו ביטא התנגדות למעשים, ובמרבית המקרים נגרם לו כאב פיזי. אשר למדיניות הענישה בעבירות כגון דא, ציין בית משפט קמא כי פסיקתו של בית משפט זה קובעת כי יש להשית עונשים קשים ומרתיעים על עברייני מין, "שיהיה בהם להבהיר את החומרה הרבה שהחברה רואה בעבירות מין בכלל, ובכאלה הנעשות בקטינים ובתוך המשפחה בפרט". לאחר זאת, קבע בית משפט קמא כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן נע בין 4.5 ל-9 שנות מאסר לריצוי בפועל.

9. בבואו לגזור את עונשו של המערער בתוך המתחם, נתן בית משפט קמא את דעתו לנסיבות המקלות הבאות: נתוניו האישיים של המערער, הסובל מפיגור קל ומבעיות פסיכיאטריות; מצבו האישי והמשפחתי, כעולה מתסקיר שירות המבחן; גילו של המערער ועברו הנקי; הודייתו של המערער בבית המשפט "והחרטה שהביע על פי דרכו". עם זאת, ציין בית משפט קמא כי לא ניתן להתעלם מהאמור בתסקיר המבחן, לגבי קיומן של עמדות ותפיסות מעוותות אצל המערער; ניסיונו לטשטש ולצמצם את חומרת התנהגותו; והקושי מבחינתו של המערער לבטא אמפתיה כלפי המתלונן. בנוסף, אין להתעלם מהעובדה, כי המערער שלל צורך טיפולי בתחום עבריינות המין, דבר המגביר את מסוכנותו.

לאור כלל השיקולים שנמנו לעיל, גזר בית משפט קמא על המערער את העונשים שפורטו בפסקה 3.

הערעור על חומרת העונש

10. בהודעת ערעור שהוגשה על-ידי עו"ד אייל שמחוני, בא כוחו של המערער, נטען כי שגה בית משפט קמא בקביעת מתחם הענישה, אשר נוטה לחומרה, עקב התבססות על פסיקה שעניינה עבירות מין חמורות יותר מאלו שיוחסו למערער. עוד נטען, כי בקביעת העונש בתוך המתחם לא ניתן ביטוי ראוי לבעיות הקשות שמהן סובל המערער. וזאת, בין היתר, משום הוצאתו מחיק משפחתו בגיל הרך, כפועל יוצא ממדיניות מוטעית שהיתה נהוגה באותם ימים. כמו כן, לא ניתן משקל לעובדה כי הוא עצמו היה קורבן לפגיעה מינית על-ידי אדם בוגר, במהלך לימודיו ומגוריו בפנימייה.

המערער עצמו הוכר על-ידי המוסד לביטוח לאומי כנכה בשיעור של 100% על רקע שכלי ונפשי. בנסיבות אלה, סבור עו"ד שמחוני כי יש לקצר במידה משמעותית את עונש המאסר שהושת על המערער.

תסקיר מבחן עדכני

11. לקראת הדיון בערעור, הוגש לעיונו תסקיר משלים בעניינו של המערער. מהתסקיר עולה כי המערער מרצה את עונשו בכלא "מעשיהו", ובתחילת חודש אוגוסט 2014 הוא הועבר לאגף טעוני פיקוח, לאור הגדרתו כאסיר הנדרש להשגחה, נוכח קשיים שונים שחווה בתקופת מאסרו. לאור מצבו הנפשי של המערער, הוא נמצא במעקב פסיכיאטרי צמוד ומקפיד כיום על נטילת טיפול תרופתי. בהתייחסו לעבירות מושא הערעור, הודה המערער רק בחלק מעובדות כתב האישום וביטא עיוותי חשיבה, "באופן שייחס יוזמה והדדיות לקשר המיני מצידו של הקטין המתלונן". כמו כן, התקשה המערער לבטא אמפתיה כלפי המתלונן. המערער עודנו שולל צורך במעורבות טיפולית בתחום המין, הגם שהביע נכונות להשתלב בטיפול כזה, במידה שידרש לכך. שירות המבחן התרשם, כי דבריו אלה של המערער באו "על רקע רצונו להפיק רווחים משניים". עוד צוין בתסקיר, כי ההחלטה שלא לשלבו בטיפול ייעודי לעברייני מין אינה נובעת אך ורק מעמדתו השוללת צורך טיפולי, אלא גם עקב התרשמות הצוות המקצועי כי בשל מצבו הנפשי הירוד ונתוני האישיים המוגבלים, הוא יתקשה להפיק תועלת מהתהליך הטיפולי. עם זאת, נאמר בתסקיר כי "לא יזיק לנסות לשלבו בקבוצה פסיכו חינוכית, אם הדבר ניתן", אך הדבר לא אמור להתבצע בעתיד הקרוב. במהלך אשפוזו של המערער במב"ן הוא אובחן כסובל מסכיזופרניה כרונית, במצב של רמיסיה, ומהפרעת אישיות אנטי סוציאלית. התנהגותו במהלך האשפוז אופיינה בחוסר גבולות, ובנטייה להתנהגות אימפולסיבית ומניפולטיבית. הרושם המתקבל הוא, כי המערער מנסה להציג עצמו באור חיובי, על מנת "למסך ולמזער התנהגות בעייתית ופורצת גבולות אשר מאפיינת אותו מילדותו המוקדמת". מהערכת מסוכנות שניתנה אודות המערער עולה, כי הוא "מאופיין במשיכה מינית פדופילית, הומוסקסואלית". עם זאת, צוין בתסקיר כי לא ברור מה רמת הדחף המיני של המערער כיום, ומה היה הטריגר לביצוע עבירות מין בגיל מאוחר יחסית. רמת המסוכנות של המערער הוערכה כבינונית-נמוכה, ובהעדר פיקוח נאות עליו, הוא אינו זוכה כיום ליציאה לחופשות.

הדיון בערעור

12. בדיון בערעור התמקד עו"ד שמחוני בחומרת העונש שנגזר על מרשו, הגם שלא זנח את הטענה כי מתחם הענישה שקבע בית משפט קמא אינו ראוי. עו"ד שמחוני ציין כי המערער הינו כבן 60 שנה, כאשר כבר בגיל 7 הוא הוצא מחיק הוריו ומשפחתו לפנימייה, שם עבר תקיפה מינית. עמדת פתיחה קשה זו הובילה את המערער מכשולן לכשולן, וכיום הוא מתקיים מקצבת המל"ל, לאחר שנקבעה לו נכות בשיעור של 100% עקב מחלת נפש ובעיות קוגניטיביות. עוד נטען, כי המערער לוקה בפיגור שכלי שגם אם אינו פוטר אותך מאחריות פלילית, הוא משקף את מצב אישיותו של המערער. עו"ד שמחוני הוסיף וטען, כי אין לקבל את האמור בתסקיר לפיו המערער אינו מתאים לטיפול בשל מצבו הנפשי והקוגניטיבי.

בנסיבות אלה ובשל אחריותה של המדינה, לפי טענתו של עו"ד שמחוני, להתדרדרות במצבו של המערער, התבקשנו להקל משמעותית בעונש המאסר שהושת עליו.

13. המשיבה, אשר יוצגה בערעור על-ידי עו"ד לינור בן אוליאל, מבקשת לדחות את הערעור, בצינה כי מעשיו של עמוד 5

המערער מצויים ברף גבוה ביותר של המעשים המגונים. הפגיעה במתלונן נמשכה כשנתיים ימים, מגיל 12 עד גיל 14 שנים, וזאת תוך גרימת נזק פיזי ונפשי למתלונן ולמשפחתו. עוד נטען, כי מעשיו של המערער השפיעו באורח קשה על חייו של המתלונן ועל יכולתו לתפקד, וגם כיום מצבו אינו טוב, והוא נזקק לטיפול פסיכולוגי, בתדירות של פעמיים בשבוע. נטען בנוסף, כי המערער מכחיש עדיין חלק ממעשיו ואינו רואה צורך בטיפול ייעודי לעברייני מין, והוא אף אינו מגלה כל אמפתיה כלפי קורבן העבירה. לגישת המשיבה, בית משפט קמא שקל את כלל השיקולים הצריכים לעניין, ולפיכך אין מקום לקבל את הערעור.

דיון והכרעה

14. בפתח הדיון, מן הראוי להפנות להלכה המושרשת, לפיה ערכאת הערעור לא תטה להתערב בעונש שהוטל על-ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים של סטייה קיצונית ממדיניות הענישה במקרים דומים, או כאשר מדובר בטעות מהותית שנפלה בגזר הדין (ע"פ 3091/08 טרייגר נ' מדינת ישראל (29.1.2009); ע"פ 6095/10 חאג' יחיא נ' מדינת ישראל (18.7.2012); ע"פ 9074/12 מדינת ישראל נ' אבו אחמד (13.6.2013); ע"פ 4568/12 מדינת ישראל נ' סראחין (11.6.2013)).

לאחר שבחנתי את גזר דינו של בית משפט קמא והאזנתי בקשב רב לטיעוני הצדדים, הגעתי למסקנה כי אין כל חומרה מיוחדת בעונש שהושת על המערער, ולפיכך אציע לחבריי לדחות על הערעור. להלן עיקרי הטעמים העומדים ביסוד עמדתי זו.

15. המערער הורשע במעשים מגונים בקטין שהוא בן משפחה, לפי סעיף 351(ג)(2) ביחד עם סעיפים 348(ב) ו-345(3) לחוק העונשין (ריבוי מעשים), כאשר העונש הקבוע בצד עבירה זו עומד על 15 שנות מאסר. במשך כשנתיים ימים פגע המערער מינית במתלונן, שהיה כבן 12 כאשר החלו מעשיו הנפשעים של המערער, וזאת בתדירות של כשלושה ימים בשבוע. כפי שציין בית משפט קמא, המערער הפר ברגל גסה את האמון שניתן בו על-ידי הוריו ומשפחתו של המתלונן וגרם לו לנזק פיזי, ובעיקר לנזק נפשי קשה, המוצא את ביטויו בכל מישורי חייו של המתלונן. המערער המשיך במעשיו הנלוזים, על מנת לספק את יצריו המיניים הסוטים והחולניים, גם לאחר שאשתו הזהירה אותו מפני המשך פגיעה במתלונן. הוא לא חדל ממעשיו ביוזמתו, למרות גילויי ההתנגדות מצד המתלונן, והמעשים נפסקו רק לאחר שהמתלונן אزر אומץ בקרבו וחשף את מעשיו האכזריים של המתלונן, בפני אביו. כעולה מתסקירי שירות המבחן, המערער אינו מקבל, עד עצם היום הזה, אחריות מלאה על מעשיו והוא משליך את האשם בחלקו על המתלונן הקטין, תוך גילויי חשיבה מעוותים ומקוממים. המערער אינו מגלה כל אמפתיה כלפי המתלונן, שבו פגע בדרך כה מרושעת וחסרת חמלה, דבר המטיל צל כבד על הבעת חרטתו וצערו על מעשיו.

16. כפי שנקבע לא אחת, בעבירות מסוג זה "גורם מרכזי בגזירת דינו של המערער הוא האינטרס הציבורי שבהרתעת עברייני מין פוטנציאליים ממימוש מזימותיהם... יש להעביר להם מסר ברור וחד משמעי, אשר יקבל ביטוי בהטלת עונשים כבדים על המורשעים בעבירות אלה" (ע"פ 6877/09 פלוני נ' מדינת ישראל (25.6.2012), וראו גם, ע"פ 2056/09 פלוני נ' מדינת ישראל (27.5.2009); ע"פ 9994/07 פלוני נ' מדינת ישראל (27.5.2009)).

על רמת הענישה בעבירות דומות ניתן ללמוד מע"פ 9286/06 פלוני נ' מדינת ישראל (29.11.2007) שבו נגזרו 9 שנות מאסר לריצוי בפועל על מערער שהורשע בביצוע מעשים מגונים באחייניתו הקטינה. בדחותו את הערעור על חומרת העונש קבע בית משפט זה:

"חומרן היתרה של עבירות המין, בפרט כאשר מדובר בעבירות שבוצעו כנגד קטינים, ועל אחת כמה וכמה כאשר מדובר בעבירות שבוצעו בתוך המשפחה, הודגשה שוב ושוב בפסיקתו של בית משפט זה, כמו גם חובתו של בית המשפט להשיב על עבירות אלו בענישה משמעותית, כגמול על מעשיו של העבריין וכביטוי לסלידתה של החברה ממעשים אלה" (וראו גם, ע"פ 2669/02 פלוני נ' מדינת ישראל (27.5.2003), בו אושר עונש של 12 שנות מאסר לריצוי בפועל בגין ביצוע מעשים מגונים על-ידי אב בבתו הקטינה, במשך 3 שנים, תוך שנקבע כי "המערער ישא בעונשו הכבד על מעשיו הקשים ועל הנזק שגרם לילדתו, שהיא בשר מבשרו"; וכן, ע"פ 7097/08 פלוני נ' מדינת ישראל (6.9.2010)).

זוהי המגמה הכללית בפסיקתו של בית משפט זה, גם אם ניתן למצוא, לעיתים, פסקי דין מקלים יותר, בשל קיומן של נסיבות מיוחדות.

17. ובחזרה לענייננו. בית משפט קמא קבע מתחם ענישה הנע בין 4.5 שנות מאסר ל-9 שנות מאסר לריצוי בפועל, ולטעמי מדובר במתחם סביר ואף מקל בנסיבות העניין, ויש לדחות את טענותיו של המערער בנוגע למתחם זה. אשר לעונשו של המערער בתוך המתחם, דומה כי בית משפט קמא זקף לזכותו של המערער את כל שניתן, ובין היתר, את גילו; את הודאתו באשמה; את מצבו הנפשי ויכולותיו הקוגניטיביות; ואת העדרו של עבר פלילי. עם זאת, לא ניתן היה להתעלם מהיבטים מדאיגים העולים מתסקירי שירות המבחן, ובהם חוסר רצונו של המערער להשתלב בתהליך טיפולי; קבלת אחריות חלקית על מעשיו; וקושי בהבנת חומרת המעשים, תוך הטלת אחריות מסויימת גם על המתלונן הקטין.

בנסיבות אלה, המסקנה המתבקשת היא כי אין כל חומרה בעונשו של המערער והוא אף נוטה לקולה.

18. לאור האמור, ומשלא נפל כל פגם בגזר דינו של בית משפט קמא, אמליץ לחברי לדחות את הערעור.

שׁוֹפֵט

השופטת א' חיות:

אני מסכימה.

שׁוֹפֵט ת

השופט י' דנציגר:

עמוד 7

אני מסכים.

שופט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט א' שהם.

ניתן היום, ג' בחשון התשע"ה (27.10.2014).

שופט

שופט

שופטת
